

ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

Του κ. ΔΗΜ. ΜΠΑΛΛΑ

«ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΑΤΡΟ»

(ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΛΙΑΣ ΒΕΡΓΗ)

Πληθύνουν, τώρα τελευταία, σάν την άμμο της θαλάσσης οι θίασοι νέων — συγγραφέων, σκηνοθετών, ηθοποιών — που νοικιάζουν αίθουσες θεάτρων και παρουσιάζουν την εργασία τους. Φιλοδοξία, καλλιτεχνικός όργασμος, ή ανάγκη ν' άκουστούν καινούριες φωνές, νά δειχτούν τάσεις καινούριες, έλληνικές και ξένες, όλα τούτα υπάρχουν στην κίνηση αυτή. Και δέ μπορεί κανείς, βέβαια, νά μή εύχηθεί στους νέους που την έναρκώνουν καλή προκοπή αλλά δέ μπορεί νά μή αναρωτηθεί, μέ κάποια άνησυχία, μήπως όλος αυτός ό όργασμος δέν είναι περισσότερο ανάγκη «φιλενδειξίας και διαδοχής», πολύ διαστική, παρά έκδήλωση άληθινού καλλιτεχνικού πάθους, της ανάγκης νά φανερωθούν, τό γρηγορώτερο, και νά τραθήξουν την προσοχή του κοινού και νά τό κατακτήσουν, νέα ταλέντα και νέες τάσεις. Ό Δ. Μπάλλας, που παρουσίασε δυο φορές, στο «Θέατρο Βεργή», τρία μονόπρακτα, γραμμένα και σκηνοθετημένα από τον ίδιον, σημειώνει ότι «σκοπός του «Έλευθέρου Θεάτρου» είναι νά παρουσιάσει σύγχρονα ελληνικά έργα καθώς επίσης και ξένα πρωτοποριακά, και νά δημιουργήσει μία επικοινωνία μέ τό κοινό που θά ενδιαφερότανε για κάτι καινούριο και ποιοτικά αξιόλογο. Πρόγραμμά του δηλ. είναι νά μεταφέρει στη σκηνή τη σύγχρονη πραγματικότητα και τά προβλήματα της». Μέ τά ίδια περίπου λόγια εξαγγέλλονται όλες οι προσπάθειες των νέων, πέν δ.τι άφορά τό θέατρο, και στην Έλλάδα και σ' άλλες χώρες. Όμως, ξέρουμε ότι οι έπαγγελίες δέν παίρνουν αξία και δέν αρχίζουν νά λογαριάζονται παρά μόνον όταν τις επικυρώσει ή πράξη. Στην περίπτωση του Δ. Μπάλλας δέ μπορούμε νά προβλέψουμε τίποτε θετικό ούτε για τη συγγραφική, ούτε για τη σκηνοθετική του εργασία. Ό τρόπος που σκηνοθέτησε τά τρία μονόπρακτά του δέν παρουσιάζει τίποτε ιδιαίτερο, τίποτε νέο, και όσο για τά ίδια τά μονόπρακτα, τά δυό, τό «Έτέρω μή ποιήσης» και τό «Καμπάνες» είναι σκιτσα άπλά, ακόμα και αν κρίθουν σά μονόπρακτα, και έτσι, φυσικά, τά κρίνω. Τό τρίτο, τό «Έρημιά», αυτό δέ μπορεί, βέβαια, νά είπωθεί σκίτσο, έχει πάρει μορφή άληθινού μονόπρακτου. Και τά δραματικά μοτίβα που χρησιμοποίησε για νά τό συνθέση ό συγγραφέας, ή μοναξιά, ή σκληρότητα του ανθρώπου, ακόμα και όταν είναι μάννα, μπροστά στον κίνδυνο, ό στενός, σχεδόν έρωτικός, δεσμός μας μέ κάθε τι που άποτελεί τη ζωή μας και τον πολιτισμό μας, τέλος, ό τρομερός άπό τη ραδιενέργεια κίνδυνος που άπειλεί τον κόσμο. Όλα αυτά τά μοτίβα τάχει χειριστεί επίδεξια και τάχει αξιοποιήσει ικανοποιητικά ό συγγραφέας. Τό «Έρημιά» είναι άληθινό μονόπρακτο και γεννά συγκίνηση δραματική, μονάχα χρειάζονταν, νομίζω, λίγο περισσότερη ένταση και πυκνότητα, για νά ικανοποιεί έντελώς. Πάντως, και έτσι καθώς γράφτηκε, τραβά την προσοχή, άποτελεί ένα καλό δείγμα για την εξέλιξη του συγγραφέα.

Ό έρμηνεία στο σύνολο, δέν παρουσιάζει έλλειψεις. Και οι έπαγγελματίες ηθοποιοί — παληότεροι και νεώτεροι — ή Άννα Παϊταζή, ό Δημ. Μπάλλας, ό Κώστας Καζάκος, ή Μαρή Βουσέλλα, ή Άλκηστις Γάσπαρη, ό Θεόδ. Τριανταφυλλίδης, και οι άλλοι, έπαγγελματίες ίσως επίσης, όχι όμως, σ' έμένα τουλάχιστον, όσο αυτοί που άνάφερα, γνωστοί, άποδίδουν όλοι σχεδόν σωστά τους ρόλους τους, και μέ όση τέχνη τό επιτρέπουν τά άπλετα έργα που έρμηνεύουν. Άς εύχηθοίμε λοιπόν επιτυχία και στους ηθοποιούς και στο συγγραφέα, άφοϋ είναι αίσθητή μία άληθινή καλλιτεχνική έφεση, στην προσπάθειά τους.

ΚΛ. Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ